

„Není všechno ztraceno, dám to do pořádku,“ říkáme si mnozí, když uděláme chybu. Bůh nám po každém pádu nabízí odpuštění a je ochoten se s námi smířit. Proto nás dnes asi překvapila Ježíšova věta z dnešního evangelia, že: **„Kdo by se rouhal Duchu svatému, nedojde odpuštění navěky“**(srov. Mk 3,29). Hříchy proti Duchu svatému nebudou odpuštěny. Víme, které to jsou? Nebude na škodu, když si je vyjmenujeme a objasníme si, proč nebudou odpuštěny.

Celkem se počítá 6 hříchů proti Duchu svatému: 1. opovázlivost 2. zoufalství 3. odpírání poznání pravdy 4. závidět a nepřát bližnímu darů Božích 5. zatvrzelost 6. nekajícnost.

1. Opovázlivost zahrnuje opovážlivé spoléhání na milosrdenství Boží. Pokušitel před hříchem našeptává: „Neboj se to udělat, vždyť se z toho vyzpovídáš. Lotr na Kalvárii měl víc hříchů, vzbudil lítost a dostal se do nebe. Ještě neumíráš. Teď si užij světa. Až tě svět bavít nebude, zajdeš ke zpovědi a Pán Bůh ti odpustí.“

Takovým svodům není radno věřit. Kde máš jistotu, že se budeš moci vyzpovídat?

Jeden hříšník si vyložil Ježíšovo odpuštění kajícímu lotrovi po svém. Z jedné strany svého domu měl faru, z druhé klášter; cítil se 2krát zabezpečený. A tak zpověď odkládal až na smrtelnou postel. Zemřel náhle a k zpovědi nedošlo. Jiný měl rovněž dost času na smíření s Bohem. „Jaképak skrupule, vždyť stačí vzbudit lítost, pouhá 3 slova: ‚Bože, odpusť mi!‘ a všechno bude v pořádku,“ říkal si. Umíral náhle. Splašení koně ho shodili do dravé řeky. Jeho poslední slova byla: „Ke všem čertům!“

2. hříchem proti Duchu svatému je opak opovázlivosti – zoufalství. Hříšník zoufá nad milosrdenstvím Božím. Pro opovázlivce je Bůh dobrý až hloupý, pro zoufalce je nemilosrdný soudce všech hříšníků. Zoufalý Kain volal (Gn 4,13): „Můj zločin je větší, než je možno odčinit.“

Zrádce Jidáš dal přednost zoufalství před prosbou o slitování. K zoufalství mívají sklon pyšní a netolerantní lidé, kteří rádi posuzují a odsuzují a neradi odpouštějí.

3. hříchem proti Duchu svatému je odpírání poznané pravdě. Ten vytýká Pán Ježíš v dnešním evangeliu učitelům Zákona. Viděli zázraky, kterými potvrzoval svá slova, a přesto neuvěřili: „**Je posedlý Belzebubem! Vyhání zlé duchy s pomocí vládce zlých duchů**“ (Mk 3,22), odporují tvrdošíjně poznané pravdě.

4. hříchem proti Duchu svatému je nepřát a závidět bližnímu dary Boží.

Milost obrácení hříšníka je darem Božím. Nicméně některé takyzbožné duše se sice modlí, ale protože od Boha nic nečekají nebo jen málo, mohlo dojít v jedné farnosti na Brněnsku k následující situaci: Jistý odpadlík začal po listopadu 1989 chodit po dlouhých letech do kostela. Místo radosti nad ztracenou ovcí a popřání určité doby klidu na obnovení vztahu s Bohem i farností však na něj ze strany farního společenství čekalo jen osočování: „On byl za větrem, jemu pronásledování nehrozilo, on si užíval a když se režim zhroutil, dal se na pokání.“ Tak jednoduché to však s obrácením hříšníka není. Cesta k obrácení je mnohdy dlouhá a trnitá, plná jizev a šrámů. Jak to, že to nevědí tamější křesťané?

Poslední 2 hříchy proti Duchu svatému jsou **5. Zatvrzelost** a **6. Nekajcnost**.

Zlomit tyto hříchy lze jedině vytrvalou modlitbou a obětí. To dokázala např. sv. Monika, která vytrvalou modlitbou vyprosila obrácení pro svého nezdárného syna Augustina. Nebo sv. Terezie z Lisieux dokázala vymodlit kajcnost u odsouzence na smrt Pranziniho, který předtím zatvrzele odmítal vzbudit lítost nad hříchy.

Nezapomínejme na modlitbu a oběti za hříšníky, abychom také my měli podíl na jejich obrácení a zásluhu pro **nebe**. (Zdroj: Pekárek: Hořící srdce B, 10.NE; Tomášek: Katechismus § 94, s. 126-7)